

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . . 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

Előfizetni az év folytán minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCZA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCZA, 184. SZ.

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árlengedés adatok.

Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.

Kecskemét, márczius 23.

Egy szomorú dolgot ad — hazafias gondot — Magyarország felsővidéke törvényhatóságainak a kivándorlás. A természetlen évek, a rosszabbra változott gazdasági viszonyok, a munkáskéz kelleltelensége, az adóztatás szerfelettsége, mind hozzá járultak, hogy népünkben felébressze a gondolatot, elhagyni e hazát, melyről nem oly nagyon régen is világszerte ismeretes volt a példabeszéd: „Extra Hungariam non est vita“. Először egyenként, aztán százanként hagyták oda az ősi tűzhelyet, ma már ezrekre megy a számuk, kik más hazába vándorolnak ki, s fájdalom, a visszatérés reménye nélkül.

Szomorú dolog az nemzetgazdasági, politikai és népesedési szempontból, ha a tisztán magyar nemzeti szempontot nem említjük is. Azonban minden szomorú volta mellett is nem olyan dolog ez, hogy szerény vidéki lapok fejüket törjék felette. — Országos dolog, mely el fog intézteni országosan a törvényhatóságok, a minisztérium, vagy az országgyűlés által, de ránk annyiban mégis nem közönyös, mert csekélyebb mértékben ugyan, de helyi viszonyainkhoz mérten meglehetősen számban és arányban itt is észlelhető a kivándorlás, melynek következményei gazdasági viszonyainkban mindinkább érezhetőbbekké kezdenek válni.

Egyelőre megjegyeztetni kívánjuk, hogy „kivándorlás“ alatt mi nem azt értjük, hogy lakostársaink külföldre vagy más világrészbe mennének, hanem értjük alatta, hogy munkakeresés vagy szolgálat czimén az ország külföldi vidékeire százanként, ha nem ezrenként mennek szegényebb sorsú iparosaink s napszámosaink, cselédeink, kiknek jelentékeny része városunkra nézve elveszett, és nagyon sokszor — mint ezt látni fogjuk — kárba is veszett.

Ezen „kivándorlás“-ra kívánjuk a város ügyeinek intéző köreit figyelmessé tenni, s kérve kérjük a város atyáit, fordítsanak gondot ez ügyre s igyekezzenek valami úton gátat vetni az évek előtt kezdődött, s ma már mind nagyobb arányokban mutatkozó eme baj még jobban elterjedésének, nehogy késő legyen.

Hogy a baj megvan, azt nem kell bizonyítgatni; egy tekintet az útlevél-könyvbe; a munkakeresők által kérelmezett erkölcsi bizonyítványok nagy számára; a fővárosba szolgálatot keresők vagy már szolgálatban állók számára a cselédhivatal által kívánt cselédkönyvekre; a már is szervezkedő szénakaszáláskor útnak induló „aratóbandákra“-ra, s végre a kisebb-nagyobb társaságokban már megindult kubikosokra, és a kivándorlásról, mely városunkat érinti és sújtja, minden ember meggyőződhetik.

De meggyőződhetik egyébről is. Arról nevezetesen, hogy ezen kivándorlók legnagyobb része nemcsak odamarad, hanem a városnak kórház és egyéb költségek czimén évenként ezrekre menő kiadást okoz, a kiadott összegek visszatérülése reménye nélkül. Szerfelett nagy baj ez, jóval na-

gyobb annál, a mekkorának látszik, és pedig úgy erkölcsi mint anyagi tekintetben.

Erkölcsi tekintetben sülyedést mutat, mert a munkakereset végett távozók legtöbbször szegénytelennek tartja önfentartási czélból a becstelen munkát azon körben, hol jobb körülmények között őt mint munkaadót ismerték.

Ezek nem tudják, hogy a becstelen munka nemessé teszi az embert.

Anyagi tekintetben káros, mert idehaza drágítja a munkát, s azon feltevésre jogosít, hogy Kecskemét város 14 □ mértföldre terjedő határában lakosainak megélhetését biztosítani nem tudja, tehát káros volta mellett szegénytelen is!

Kutassunk e baj okai után, s tapasztalni fogjuk egyrészt azt, hogy e baj még alig több másfél évtizedesnél, hogy még ennél fogva idültnek nem mondható, s jóakarattal, igyekezettel újat lehet vágni, másrészt pedig azt, hogy a baj okai mind olyanok, miket elhárítani egyeseknek és testületeknek, a város közönségével kezelve, lehetséges leendő.

Az 1866-ik évvel kezdődik Kecskeméten a kivándorlás, oka ekkor — mindannyian tudjuk — abban állott, hogy a szomorú emlékf Orbánnap az egész évi termést fagyával elseperte. Ezen keserves esztendő után gyakori természetlen évek következtek, melyekben a szegény nép más vidékre sietett munkakeresés czéljából, azután megszokta, hogy minden évben újra elmenjen, mignem azon tudatban, hogy hiszen újra csak el kell mennie, nagy része vissza se tért, s ezek ráknézve elvesztek.

De következnek a természetlen évek mellett a „Krach“ boldogtalan évei, melyek kiválólólag a kereskedést és ipart sújtották. A munká nép kivándorlását követték sokan, ez osztályból — s ha nem valamennyien — nagyobb részben odamaradtak ezek is.

Sokat tett e baj elharapódzására a mindig növekvő s szigorúan szedett adó, sokat az, hogy a kivándorlás kényszerűségét az illetők szépszinű reménykedésekkel igyekeztek eltakarni s Eldoradóról beszéltek a más vidékről, hogy magokkal minél többeket kivonjanak, és sokat tett végre a könnyelműség, melylyel népünk eme vándorlását saját kárunkra eltűrtük.

De hát kérdés, lehet-e ennek gátat vetni a közlekedés azon szabadsága s az ide-oda jövs-menés azon akadálytalansága mellett, mely Magyarország szabad polgárai elvitázhatlan tulajdona? Igenis lehet!

Mindenek előtt győzzük meg lakostársaink azon részét, mely munka- vagy szolgálat-keresés czéljából a várost elhagyni akarja, hogy a megélhetés rájuk nézve biztosítva van itthon is, csak ne adják meg magukat azon álszegény-érzetnek, mely őket ismerőseik elől kergeti, — s hozzuk emlékeztükbe, hogy a fa is elvész többnyire, ha idegen földbe felnőtt korában plántálják át. Szeretessük meg velük minden módon az „otthon“-t s világosítsuk fel, mit várhatnak más vidéken teljesített munkájuk után, — a legjobb esetben azt, hogy keresetükből, mi

idehaza maradásokhoz viszonyítva, többletnek mutatkozik, utazási költségekre fordítani kénytelenek, — legtöbbször pedig a hitelben élvezett szeszitalok fejében az egész keresmény ott marad. Aztán apró gáncsokkal nehezítjük meg nekik az elmenetelt. A ki igazolási-jegyet kér, igazoltassuk vele, hogy indokolt-e utazási szándéka? s ha igen, mi sors vár itthon maradó hozzátartozóira, a nőre, a gyermekekre, kik annyi sok esetben nem látják többé a távozó családfőt? Ebbe a hatóságnak kellene valami módon beletekinteni.

Szóval társadalmi és hatalmi úton meglehet a kivándorlás ama nagy mértékét szüntetni, mi nálunk lábra kapott népesedésünk és közgazdaszatunk kiszámíthatlan kárára. Különösen meg lehetne szüntetni az által, ha sikerülne városunkat a környék központjává elvitázhatlanul annak imperiumává tenni, mi által szakadatlan munka és a napi keresetek különféleségei állanak népünk rendelkezésére, s úznék el tőle még gondolatát is annak, hogy szülővárosát itt hagyja. Erre azonban jó akaratnál egyéb is kell, mikről itt beszélni cikkünk keretébe nem illik bele.

A tavasz nyitásával megindul a vándorlás is, — idejét láttuk felszólalásunkkal figyelmet kelteni. A baj megvan, mi rámutattunk, a kiket illet, gondoskodjanak annak orvoslásáról. ○

Politikai szemle.

Az országgyűlés a lefolyt héten folyvást a véderő törvényjavaslatot tárgyalta, és azt névszerinti szavazás után 78 szótöbbséggel el is fogadta. A vita, mint előre lehetett látni, igen élénk s itt ott mondhatni heves volt, s a minisztereken kívül főleg Baross Gábor, Ugron, Szilágyi és Mocsary vettek benne részt. Még nehány kisebb fontosságú ügy elintézése után be fognak következni az ünnepi szünidők. A főrendiház is tárgyalta és elfogadta a költségvetési törvényjavaslatot.

A boszniai lázadás ez idő szerint lecsillapítottnak s a hadjárat befejezettnek tekinthető, bár Krivosciában még fordulnak elő kisebb esatározások. Derék katonáink ügyessége és kitartása kivált a hegyek megmászásában igen megdöbbentette a lázadókat, kik leginkább abban reménykedtek, hogy a bérczek közé nem fognak utánok nyomulhatni. Az egész hadjárat vesztesége emberélet és sebesültekben aránylag igen csekély.

Vilmos német császár e héten ünnepelt születésének 85-ik évfordulóját, mely alkalmal a szokásos tisztelegések és üdvözlések egész pompával mentek végbe. Gróf Szechényi osztrák-magyar nagykövet fényes estélyt adott, melyen a császárné is megjelent. Bécsben udvari diszebed volt, melyen Ferencz József Ő Felsége emelt poharat Vilmos császár egészségére. Az orosz császár pedig üdvözlő táviratot küldött a császárhoz, hangsúlyozva az európai békét s a két birodalom közti barátságot! A helyzet jellemzésére szolgál azon hír, hogy a német socialisták Angliában örömmünnet rendeztek és lázító beszédeket tartottak a megölt czár halálának évforduló napján, s most Londonból jelentik, hogy az angol kormány fenytőpért indit az abban résztvevők ellen. Szomorú illusztráció az európai béke és egyensúlynak, melynek alapját nem a kölcsönös bizalom és barátság, hanem az egymástóli félelem és egymás iránti féltékenység képezi.

Az idők jele.

Magyarországon az a hiedelem, hogy Bécs a Moloch, melynek hazánk zsirja áldozatul esik, és hasztalan lenne e fölfogás ellen elméleti érvekkel küzdeni, az előitételes po-

litikusok akkor sem hisznek a kucsebernek, mikor az valósággal sirva néz kosara szeretlen ürülésére. A tisztán érzelmek által vezérelt honfiak el sem tudják képzelni, hogy a német velünk még rossz üzletet is csinálhat; hallgassák meg azonban a statisztikust és nemzetgazdát, az számokkal mutatja ki, hogy a gyűlölt dualismus olyan savanyú káposzta, mely a magyar fővárosnak életfórá, Bécsnek pedig világos ok a sorvasztó nyavalyára.

Bécs város fejlődésének hátráló irányáról közöl, mint a „Magyar Föld“ mondja, egy bécsi lap igen figyelemreméltó adatokat. Mig ugyanis Ausztriában az indirekt adókból származó jövedelem évenként emelkedik, addig a fogyasztási adó Bécsben alig változik, a mi a lakosság csekély szaporodására és a fogyasztásnak alig számbavehető emelkedésére vall. Nem kevésbé fontos, hogy az új építkezések mérve is messze elmarad az előbbi évekéhez képest, az 1880. évben ugyanis még annyi épület sem emeltetett, mint a krach után következő teljesen pangó években. A takarékpénztárakban elhelyezett betétek összege — bár Ausztriában folytonos és tekintélyes emelkedést mutat — Bécsben csökkent, a mi kétségtelen jele a fejlődés megakadásának. A bécsi kereskedelmi kamara a jövedelmi adó kevesbedését is kimutatta; mind oly tényezők ezek, melyek világosan bizonyítják, hogy Bécs hátrafelé megy, hogy a közügyek határozottan hátrányára váltak fejlődésének.

Igen örvendetes ellentétet nyújt e részben Budapestnek fejlődése, melyről a „Hon“ a következő adatokat közli:

Budapest forgalmának a legutóbbi években tapasztalt alakulásáról a fővárosi statisztikai hivatal kimutatásai e képet nyújtják:

évszerint:	Budapest bevitele			
	1876.	1878.	1880.	1881.
Szarv-marha	93,869	105,649	103,003	128,932
Sertés	494,196	418,089	319,332	317,264
Osszes gabonaneműek	3,606,637	4,353,035	2,981,346	4,570,270
Gyapjú	79,508	91,436	96,307	69,907
Dohány	210,297	126,846	111,852	127,447
Bor	176,545	45,653	118,332	71,822
Szesz	76,314	66,487	50,128	63,710
Liszt s egyéb őrlemények	121,345	128,623	108,383	87,733
Ásv. s kőolaj	85,204	103,829	102,938	140,630
Vas-saczelárúk	127,602	191,153	209,105	227,507
Tüzelőfa	1,285,605	996,292	1,173,313	1,253,182
Kőszén	2,442,422	2,906,180	3,038,090	3,230,500
Szer-s épületfa	339,216	224,649	253,470	263,895
Fonott és szövött kézművek	135,671	145,517	134,923	149,876

A gabonaneműek érkezésénél emelkedni látjuk a behozott mennyiséget, emelkedés mutatkozik a szarvasmarha-, dohány-, szesz-, ásvány- és kőolaj-, vas- és aczelárúk-, tüzelő- és épületfa-, kőszén-, fonott és szövött kézművénél; a bor- és gyapjú behozatala leginkább az, mely csökkent. Álljon ezzel szemben

évszerint:	Budapest kivitele			
	1876.	1878.	1880.	1881.
Szarv-marha	20,645	39,122	20,204	26,675
Sertés	299,311	315,775	277,525	380,672
Osszes gabonaneműek	883,623	969,101	601,638	750,733
Gyapjú	81,069	83,665	97,799	76,670
Dohány	136,421	98,142	132,831	142,749
Bor	100,513	93,805	211,044	134,934
Szesz	120,447	153,682	171,302	195,924
Liszt s egyéb őrlemények	2,022,387	2,623,584	2,034,915	2,474,619
Ásv. s kőolaj	43,918	57,000	49,642	58,153
Vas-saczelárúk	97,044	162,322	164,820	166,149
Tüzelőfa	3,877	3,381	916	642
Kőszén	60,682	118,137	99,039	95,086
Szer-s épületfa	113,068	112,949	39,793	126,672
Fonott és szövött kézművek	48,071	64,251	81,680	93,536

A kivitelben jelentékeny emelkedés észlelhető a gabonaneműeknél, liszt és egyéb őrleményeknél, a sertésnél és szesznél, ezen kívül emelkedést mutat még a szarvasmarha, ásvány és kőolaj, szer- és épületfa, a fonott és szövött kézi munka, vas- és aczelárúk, valamint a dohány; ellenben a bor, gyapjú, tüzelőfa és kőszénél csökkenés észlelhető.

Hogy a magyar főváros gyorsan emelkedik, minden téren ki lehet mutatni. Lakossága létszámát tekintve 1837-ben Európa városai közt 33-ik volt és ma 14-ik; mert népessége majd 4-edfél annyi, mint 43 év előtt volt. A fővárosi részvénytársulatok alapítókéje 1878-ban 64 millióról 1880-ban 72 millióra emelkedett s a lefolyt 1881. év alapításai folytán az még nagyobb növekedést mutat. A takarékbetétek állománya is emelkedik a

fővárosban évről évre. Budapest tehát, nemzetünk személfénye oly örvendően módon emelkedik, hogy nincs okunk sötét üvegen, pessimizmussal néznünk a jövő elé; él magyar, áll Buda még!

Hanusz István.

Fővárosi levél.

III.

Az első tavaszi hónapok a fővárosban. — A szépek világa. — Egy váci-útcái sétá. — „Ibolya és Viola”. — Telekypályázat. — Szóktetés a Szereljéből. — Mozart száz éves munkája.

A fővárosban majdnem minden hónap új évad; majdnem minden hónap más bugyelláris-apszto ujdonságot köt a nyakunkba és majdnem minden hónap új varázsszalánczolja meg vágyaink szárnyát, ha már-már erőt venne rajtuk — a savanyított uborka-évad kivételével is — hogy itt hagyjuk ezt az óriási vendégfogadót. Mert bizony néhanapján talán mind meg annyionkon megcsik, a mit a kisvárosi emberek sohasem hisznek el, hogy egy ital vízért a szőke Tisza medréről odaadnánk Szikszay sörét, egy falat igazi bogrács-gulyásért édes örömmel cserél-nénk el a Blumensteckli beaufsteakét és egy parányi kisvárosi szűkkeltségért szívesen lemondanánk minden kényelemről, a mit a kapusi főváros nyújt. Hanem nincsen ember, a kinek kedve támadna odahagyni a fővárost — tavasszal. Ez a mi kárpótlásunk! Ez a mi édenünk!

Az első tavaszi hónapok kellemességeit nem irigyljük még az alföldi csilagbullásos nyári estéknek sem és az első tavaszi hónapok gyönyöreiben úszva fumigálva csevegünk margit-szigeti paradicsomunk szünnyogairól is.

Minden csupa élet! Mintha a föld egy éjszakán magára varázsolta volna a mosolygó egü Itália bársnyos pázsitját és hátára lopta volna az üvegházak legszebb virágait, és mintha e mogorva, szótalan magas épületek mind megnyíltak volna, hogy kirakják féltve rejtett gyöngyeiket a tavaszi napsugár kaczer szikráival játszani.

A merre jársz, a hova lépsz, a hoi csak tekintet megpihen, mindenütt szépre és szépségre akad! Soba ennyi szép lányt meg szép menyecskét még a „híros város”-ba se; pedig az ugyancsak híros. Mintha csak mind azt a szépet, a mit a bálí termek, sórérek, matinéek csak részben csoportosítottak, és a mit nem vezettek már föl vagy nem mutattak még be Carneval udvarában, most összegyűjtene a váci-útca meg a sugár-út.

Nem is jár annyi koczkázattal ma nap még a börze-játék se, mint egy váci-útca sétá. Szív, tyákszem, oldalborda, bugyelláris egyenlően tüzbén.

Már „Ádám és Eberling” sarkán trillázza feléd a kiaszott arcú virágárús asszony egyhangú melódiáján: „tessék ibolyát!”

Vásárolsz tőle. Oda tűződ a kabátod gomblyukába, mert gavallér vagy, és így

márciusban nem szabad ibolya nélkül járnod. Még alig léptél illatos terheddel háromat, mikor egy szép szőke kis lány tartja eléd a kosarát és mosolygva dalolja füledbe a szokott melódián: „ibolyát tessék!”

Vásárolsz tőle is, mert ha van szived és férfi vagy, azért a szép mosolyért is megadsz egy piczult. És azt nem is fogod sajnálni, hogy szivedet ez a mosoly megvette, mert megéri az árát; hanem megátkozod azt a napot is, a melyen tyúkszemét szorítottál a lábadra és bizonyára megbizálnád, ha kezded ügyébe akadna. Ádám apánkat, mert csak egy oldalbordáját adta az Urnak, hogy belőle asszonyt faragjon, és így kitett téged annak a nagy veszélynek, hogy épen egy szép asszony miatt tördelik össze.

De ezen is túlesel és még tovább; ha nem akarnál majd lők, tol, visz a sétáló rajja. Ibolyádát szét is tépdesik a tolongásban mihamar, és az levelenként hullik el a kiméltlen halálesapások alatt, melyeket a zsbongó udvariattlan néptömeg feléje mér. De ezt ne bán, itt hullámzanak előttd a szebbnél szebb violák, válassz egyet — ha tudsz! Ha pedig olyan kapusi vagy, hogy mind a kettőt szeretnéd: menj el a népszínházba; ma van az „Ibolya és Viola” (Girofle-Girofla) premiérje.

A József-napi akadémiai nagygyűlés olyan napja a poctáknak, mint a hosszú-nap a zsidóknak. Meg is tellik a nagy-terem mindég zsufolásig; az idén se volt kivétel. Még az akadémiások is, kik rendszeren a tisztviselőkkel helyettesítettik magokat, szokatlan számmal gyűltek össze. A kopaszfejű tudósokat is elfogta a kíváncsiság, hogy lesz-e nyertes? ki lesz a nyertes?

Lesz-e nyertes? ki lesz a nyertes? Ez a két kérdés sugárzik ki minden szemből és reszkető türelmetlenség ül az arcizmokra.

Végre feláll páter György és mintha hívői előtt predikálna reszkető hangon meséli el, hogy a Telekypályázatra beérkezett munkák egy része nagyon rossz, más része csak rossz, a harmadik része pedig — nem jó.

Paif! A sok várakozás most mind a füstbe ment; a sok hír — mind kacsa. Hanem azért a száz aranyat megszavazták a rosszak közül a legjobbnak: Theodorának.

Ennek ki a gazdája? Azt mondják a gyoroki plébános!

Két évi készülődés után végre nyélbe sűtötték a nemzeti színházban a szerelji szóktetést, és ha talán Vilnéd itt nincs, a készülődésben reked még pár esztendeig.

Mozart száz éves operája még ma nap is olyan úde hatású mikor már hozzá szoktunk a nagyobb szabású francia operákhoz és Wagner zajos kompozíciói csiklandozzák csak meg fülünket — mint száz évvel ezelőtt, midőn a híres József császár ovatival ünnepeztette a híres zeneszerzőt. Repertoírunkon is marad hihetőleg sokáig. Firkási Penna.

— Nem szólt neked igazán senki semmit? Ugy bocsáss meg barátom heveskedésemért. De mentségemül elbeszéltem neked azon fures történetet, melyet különben is rég el akartam mondani. Ez meg fogja magyarázni felindulásomat.

Első éves joghallgató lehettem, midőn mint most te, újságolvasás közben hasonló hirdetményt pillantottam meg. Egy ötletet támadt, és pedig, hogy én is hozatok szakálnövesztőt; legalább lesz majd az ugri-füles deákok előtt tekintélyem, kik fiatal korom miatt (alig valék 18 éves) nem igen respectáltak. Hittem persze a hirdetménynek, hisz anynyi doctor, tanár, Isten tudja még kinek a levele volt aláírva. A hirdető is Svihák Reklamia, épen véletlen atyám egy jó ismerőse volt. Tüstént irtam neki levelet, válaszul megérkezett abból „a természet erejét pótló szerből” két tégely. Én az utasítás szerint pontosan eljártam, és mit gondolsz, minő eredménye lett neki?

— Hát olyan eredménye, hogy nem lett eredménye, de ezért nem kellene ily spectaculumot csapnod — feleltem neki.

— De ezzel nem gondoltam volna — folytatá barátom feleletemet be se várva — hanem képzeld, két hó múlva azon fatalis hirdetményen egy saját aláírásommal ellátott levelet látok. E levélben legforróbb köszönetet szava-zok Svihák Reklamianak, hogy megmentett a szegyénytől, mert a mit eddig, 28 éves koromig hiába vártam, megtörtént most két hó alatt, a legstürőbb körszakálalom. Reszkettem a dühtől, a mint e levelet elolvastam. Midőn az útezára léptem, azt gondoltam mindenki csak engem néz s engem nevet, de szerencsémre nálunk nem mindenki olvas újságot, legkevésbé pedig hirdetményeket. Irtam Sviháknak köszönetet, hogy többé ne merje azon levelet küldeni és nevem ne compromittálja. De ő rá se hederített, hanem hirdette tovább. Már nem is gongoltam vele, mert nálunk e hirdetmény senkinek se tűnt fel. Azonban úgy 8—9 hó múlva az „E-s”-ben egy cikket olvasok, melyet egy Pesten lakó hírlapíró barátom tett közzé, és melyben Svihákot megróvjá, hogy

A kecskeméti nyelvjárás.

A budapesti egyetemen a magyar nyelv-tudományt tanulók félveként társasággá egyesülnek, hogy így vállalva — egymást bírálva is, támogatva is — közös céljaikat könnyebben elérhessék, közös munkatervvel gyümölcsözőbb tevékenységet fejtsenek ki. A munkálatok leginkább nyelvemlékek és nyelv-járások ismertetésével foglalkoznak. Közülök a némileg bevégzettek az alulírott ki is adja*). Ezen „Tanulmányok” közt jelent meg egyebek közt egy dolgozat, mely a kecskeméti beszédmód sajátosságait ismerteti. Cél-szerűnek látszik, ez összeállításnak legalább kivonatát közölni a „Kecskeméti Lapok” olvasóival. Együttal arra kérjük őket, sziveskedjenek netalán tehető észrevételeiket a szerkesztőség útján közölni velünk, továbbá az előttük ismeretes kecskeméti szólásmódokat, tájszókat, meséket, találósneséket, gyermek-verseket stb. leírni. Ezeket is szívesen elfogadja a „Kecskeméti Lapok” szerkesztősége s azután közlés végett a „Magyar Nyelvőr” nevű folyóiratnak fogjuk átszolgáltatni. Nemzeti nyelvünket csak úgy fogjuk mentől teljesebben ismerni és minden esinját-binját magyarázhatni, ha minden vidék népének nyelvi sajátosságait részletesen összegyűjtöttük. Bármilyen csekélységet szívesen fogadunk, s bármilyen csekélységgel járulnak szíves olvasóink gyűjteményünkhöz, mindenesetre szolgálatot tesznek nemzeti nyelvünk ügyének.

„A kecskeméti nyelvjárás” című dolgozat, melyet Szántó Kálmán irt, legbővebben a hangtani, kiejtésbeli sajátosságokkal foglalkozik, de érinti a szótani s mondattani tárgyakat is. Kivonatát adjuk a következőkben:

„A kecskeméti nyelvjárás egyike azoknak a tájszólásoknak, melyek az irodalmi nyelvtől kevéssé különböznek s melyet már több ízben (Dugonics, majd újabban Hunfalvy Pál) öhajtottak irodalmi nyelvű emelni, különösen azért, mert a kecskeméti nyelv-járása nyelvünkben oly túlnyomó gyakran előforduló e hangot ö-vel váltogatja. Hanem az ö nem tudott lábrakapni, már csak azért sem, mert használatra csak nagyon kis térre van szorítva, vizonta a neki megfelelő közép e hangot, a mely csaknem minden dialektusban megvan, az irodalmi írásmód nem különbözteti meg a másik, nyiltabb e-től. Ezt előre bocsátva nem is várhatunk a kecskeméti nyelvjárás kimutatásában valami sok

*) Ilyen címmel: „Tanulmányok az egyetemi magyar Nyelvanyi Társaság köréből”. Eddig három füzet jelent meg (kaphatók az Eggenberger-féle könyvkereskedésben). Ezek nyelvemléktanulmányokat foglalnak magukban Munkácsitól és Szántótól; nyelvjárastanulmányokat — a debreczeni, szatmári, kecskeméti, nóg-rádi, moldvai csángó, szentesi, esztergomi, egri stb. nyelvjárásokról — Kunos, Guttenberg, Füle, Szántó, Oláh, Munkács, Négyesi, Scheiber, Enekes uraktól (közülök Munkácsnak saját tapasztalatai alapján a moldvai csángó nyelvjárásról irt tanulmányát a m. tud. akadémia tavali Sámuel-díjjal jutalmazta); végre még vegyes tárgyú cikkeket Mészáros, Kunos és Vikár uraktól.

föltűnő sajátosságát. Ilyen jellemző specialis sajátosságok a következők:

1) Az ö hang gyakori használata. Mindentől, hol a köznyelvben a közép e hangot találjuk, a kecskeméti nyelvjárásban ö van. Pl.: Ninesen neköm feleségöm. Mőny-nyön ki a zöd erdőre. Csupán nagyon kevés szó van, melyben közép e van (részben idegen szavak). Ilyenek: le, e, egy (eccó, egyedül stb.), ne, se, (senki, sehun, semmi stb.), te, ehun, szerszám, tennap, derék, (dereka), fazekas (fazék), vella (villa), betyár, gyertya, Terka, deszke, leány (ritka: lány), pletyka, fertáj, penna, gerenda, deák, hernyó, beretva, szécska. Nem állítom azonban, hogy e gyűjtemény teljes.

2) Az l hang gyakori kikoptatása. Szó közepén, ha közvetlenül az l után másik mássalhangzó következik, az l mindig kimarad s rendszeren az előtte levő magánhangzó megnyújtása pótolja; pl. Piezi piros áma; a rúzsám éhagott. Szó végén az l csupán a következőköl vész el: az el, föl, szélylyel igetökből, a kívül, belül, körül igehatározókból s a böl-ből, töl-töl, röl-röl, val-vel, nál-nél, ul-ül viszonyragokból. Pl.: Szalaggy fő ja toromba. Egy maga széjjé verte úket. Szó végén kimarad még az l mint a második személy ragja. Pl.: Ha te bús gellice vóna. Aggyá neki szénát zabot. Nem öszö te abbó.

3) Az ly hang hiánya; hogy t. i. a kecskeméti dialektusnak ninesen ly hangja, hanem ezt mindig j-nek ejti. A literátus emberek közt kezd ly helyett az l affektált kiejtése (valószínűleg a piarista gimnázium tanítótól, kik ezt a kiejtést tanítják) elterjedni; de különben nem hallani; pl. ijen-ojan kis legénye; jukas az istállóm teteje.

4) Magánhangzók váltakozása. Az e-, ö-ről mondottakon kívül nagyon kis térre s alig néhány esetre szorítkozik. Általános elvet nem lehet fölállítani, mert a zártabb hangok ép úgy váltakoznak nyiltakkal, mint megfordítva. Az esetek a következők: ö helyett ú: Nem gyüttem vóna én ide. Odalba lük-lek. Gyöplü. o helyett u: Bukrétás kalapom. Rúzsabukorba gyüttem a világra. e helyett i: girizdes alma; erizd é (ereszd el). i helyett é: Gyék (gyik), maséroz. Ide tartozik még az is, hogy a röl-röl, böl-böl viszonyragok bul-bül, rul-rül (az l elkopásával rü-rü, bu-bü-nek) hangzanak. Hasonlóképpen a többesszámú harmadik személyű birtograg (jok-jök h.) mindig juk-jük.

5) Mássalhangzók változása. Sokkal gyakorabban előfordul, mint a magánhangzóké. l helyett n, ny: Valahun én járok. Búsan danol. Müktańája. Vőfény. l helyett j: Sava-nyún jó az uborkasajája. p helyet t: Mők-tróbalom még azt az egyet. Hanghasonlás példái: Ha ja fija katonának bemmarad. Vam-még neköm anyyi pezöm.

6) Hangkopás. Leggyakrabban elkopik az l (l. fönn). Továbbá az r szó végén, különösen ha utána mássalhangzó következik; pl.: mikor az kizödül, akkó mék el hozzád;

TÁRCZA

Setét felhő . . .

Setét felhő száll az égen,
Süvöltöz a szél dühében;
A fa ágát rázogattja,
Töri, tépi, elragadja.

S ha virág akad útjába,
Kegyetlenül tapos rája,
Még bontja a madár félszékét
S úzi, hajttja a szegénykét.

Felhő voltál lelkem egén,
Szélvész szívem bús tengerén.
A lelkemet összetépted,
S e szív mégis imád téged.

Szeréna.

A mit az újságban hirdetnek.

Egy asztalnál ültünk Béla barátommal multkor egy kávéházban. Újságot olvasva szűr-ésölgettük kávénkat. Nem sokat tartalmazott épen a lap és akaratlanul a hirdetésekre fordítva, szemem egy hosszú hirdetményen akad meg, melyen egy dús hajzatú majdnem teljesen elfödött hölgy, egy szakállas és egy szakállatlan ö volt látható. Haj- és szakálnövesztő-szert hirdettek.

— Te Béla — kérdem egész ártatlanul — mit gondolsz, megnőhet valakinek e szertől a szakála?

Barátom annélkül, hogy egy szót is felelt volna, eszevesztetten rohan ki az ajtón. Nem tudtam mire magyarázni e rendkívüli felindulást. Utánna siettem és egy saroknál szerencsére el is értem. A mint észrevettem, megállt és dühösen kérdé tőlem:

— Kitől tudtad meg előbbi nevemet és esetemet? mond! Tudom Istenem, megkeserüli az árulkodó, de te is, a ki belőlem gúnyt úzesz?

— Hát megörültél egészen, vagy mi bajod, kiről beszélsz te és miféle gúnyról?

nemcsak hatástalan szert árúsít, hanem hamis leveleket kohol, és felhozta az én leveletem. Ez csak fokozta előbbi bosszúságomat. A kivel csak találkoztam, mindenki gratulált, mert megjegyzendő, ezen idő alatt megnőtt a szakálalom. Szerettem volna elverni valamennyit.

Hanem halld csak most jö a legnagyobb-rúbb, Svihák bevádolja említett hírlapíró barátomat rágalmazás miatt. A per tárgyalás alá kerül 4—5 hó múlva, hol Svihák egy levelet mutatott elő ugyanazon tartalommal, mint a hirdetményben levő, ezzel bizonyítván be, hogy barátom állítása rágalom. Barátom e levelet hamisnak állította és kijelenté, hogy ez nem az én aláírásom. „Ezt — felel rá Svihák — én nem tudhatom, hanem arra emlékszem, hogy M. Béla két tégelyt rendelt nálam és két hó múlva érkezett e levél”. A törvénszék, hogy a dolog megvilágíttassék, engem idéztett, és én — a mit Svihák legkevésbé várt — beállítok teljes körszakállal. Kérdőre vontak, hogy rendeltem-e Sviháktól abból a szerből? Én azt feleltem, hogy igen, de a levelet nem én irtam. És a törvénszék rágalomnak nyilvánította barátom azon állítását, hogy Svihák hatástalan szert hirdet, és őt mint rágalmazót elmarasztalta, Svihákot pedig figyelmeztette, hogy a kérdéses levelet ne használja föl többé.

Mit használt ez nekem? Városunkban — mint ily kis városban szokott lenni — e történet hamar elterjedt és én gúnytárgyává lettem. A kis gyermekek is újjal mutogatva kiabáltak utánam: Szakállas úr. Svihák pedig azóta nagyra van vele, hogy szere mily nagy-szerű hatást tett rajtam. Ily neveltséges helyzetben azon mentő gondolatom támadt, hogy folyamodjam a helygymnáziumhoz különben is németes hangzású nevem magyarosításáért, legalább nem fog diszelegni a hirdetményeken. A mint folyamódványom visszaérkezett, elköltöttem szállóvárosomból, feljöttem Pestre.

Ez az én történetem — kedves barátom — és azért vagyok dühös még arra is, a ki csak említi — a mit az újságban hirdetnek.

F-s — d.

Fáy Szeréna k.a. vendégjátékai.

A komolyabb drámaművészet barátai folyó hó 11., 12. és 13-án örömmel siettek Thalia csarnokába. Fáy Szeréna kisasszony, az újabb színésznői nemzedék egyik kiváló és máris sok elismerést aratott fiatal tagja vala fellépő az azon város színpadának deszkáin, melyben néhány évvel ezelőtt gyermekkori iskolás éveit töltte.

Fokozta az örömet a három estén azon körülmény, hogy a kisasszony a magyar színirodalom legkitűnőbb színműveinek hármában lépett föl.

Hugó Károly „Bankár és báró”-jában Adél, Szigligeti „Lelencz”-ében Julcsa, és Katona „Bánk bán”-jában Melinda nagy gond- dal tanulmányozott szerepei voltak azok, melyeket bemutatott, s a melyek művészi alakítá- sa által gyönyörködtette az elismerés jeleit ez estéken bőven osztó közönséget.

A kisasszony rendelkezik azon eszközök mindegyikével, melyeknek okosan használása által — párosulva természetesen sok, igen sok tanulással — azon művésznők díszes sorába emelkedhetik, kiknek a művészet ügyszólván geniussukká szegődött. Termete sugár, arca szép, szemében tűz fénylik és — a mi legin- kább kiemelendő — gyönyörű hangja mély és érezes, mely a szenvedélynek sok árnyalatát kitűnően képes színezeni.

Adél szerepe legkitűnőbb alakításai közé tartozik és nálunk bemutatott szerepei közül is ebben tetszett legjobban — foglalkozunk tehát e szerepével kissé bővebben.

Mindnyájan ismerjük a „Báró és bankár” költőjének szomorú sorsát. A sors kegyetlen csapásai, ki nem forrt szenvedélyei, agyának zavaros eszméi kinyomatot lettek műveiben is, és nem engedték, hogy helyesen gondolt drámái helyesen legyenek kidolgozva is. Ké- ves mű van, melyben fény- és árnyoldalak annyira egyesülve volnának, mint épen az ő műveiben. És nem esoda, ha a „Báró és ban- kár” szerepeinek helyes és tetszetős érzéketése az eszmék hosszadalmas körülírása, a cselek- vés lassú menete, a sok bölcselkedő aphorisma által még akkor is nagy fáradságába kerülne

rt kikopik az-ért-ből s mindjárt-ból: azé hogy a szita rosta kerek; Krisztus koporsóját se őriz ingy, hanem pézé. — t, d szó végén: mer az én galambom; mos minyvá mögvellek; maj ha az kizödül; mos bekapta. — z szó elején, közepén, végén: ászló, ápfog, a bion; a hoz, hez, höz ragból s néha az ez-ez mutat névből, pl. váratlanú mün-tem a rútsámhó, elugratok a kabámhó rajta; n mássalhangzó előtt szintén elesik néha: szép szójé, jó pézé; ikább ott maradok; — ban-ben helyett is ba-be; — h szó elejéről, különösen ha előtte kemény mássalhangzó van: mi jót ozott ké; eeczör oggy odattam eeczó hogy .).

7) Hangkettőzés: tülle, rulla, belülle, hamarosan; vöttem neki eszmát pirossat. A szótani sajtások közül ezeket említi: Az igealakok közül az ira, irt vala stb.-nek tudomra nyomuk sinesen.

Igealakok névszói használata: bánomfa, türömfü, türömlaj, lebuj, jobb egy adok, mint száz kérök, maj lösz ne mulass; hánd-é vesd-é módra; nem bánombú lösz a bánom. Fokozás: legsarka, legelője, legvége stb. Kicsinyítők: kaska, krajczárka, boroska, sokacska, jobbacska, rosszacska, fonóka stb. Az izes igéket illetőleg semmi különbség sincs az izes és ictelen igék ragozása közt. Az első személy mindig k az ikeseknél is; a fölszólítómód második személye az icteleneknél is megkapja az ál ragot.

Mondattani megjegyzések: Tárgy: kijárta az utját; jó malom mindent megjár. — Határozók: bevágott neki; szeretőmnek szertettek; frissibe hamarjába; lélokre dógozz; hótra szegőylli magát; világgá mőnt; mikor tájt vót itt? Simonyi Zsigmond.

S z i n h á z.

A mint közeleg az idény vége, úgy fogy a közönség részvéte, úgy hogy még érdemes vendég jelenléte se tud érdeklődést kelteni. Így a héten Pálmay Ilka asszony vendég-szerepelt, de bizony a mi jó közönségünk nem adta fel közönyösségét, s ha még első fellépését középszámú közönség nézte is meg, már a másodikon sok üres pad, sok üres páholy tett neki bizonyítást, hogy Kecskeméten játszik, egy szeszélyes közönség előtt, mely nem engedi magát akkor vezetett be a színházba, mikor ő ott nem találja magát jól — hanem megy a saját guszta szenté... Hát mi ebben nem is látunk általában valami rosszat, de azt még különösnek tartjuk, hogy Pálmay Ilka asszonyt pár zsufolt házzal meg nem tisztelhetjük. Szerdán a „Piros bugyelláris“-ban, Csütörtökön a „Sárga csikó“-ban lépett fel s olyan kedves szeretetre méltó menyecskét és leányt mutatott be józsi dalival, minőt töle megszoktunk, s minőt kivülről a fővárosban is csak Blaha asszony produkál. Egyéb nevezetessége e hétnék alig volt, ha csak a „Krisztus Pilátus előtt“ nevű Mun-

kácsy képnek előalakokkal megtestesítését s az „Ördög pilulái“-nak színrehozatalát nevezetességek nem kereszteljük.

Szóhatnánk még Molière „Képzelt beteg“-éről, de Bokody úr Arganja tett róla, hogy erről is hallgassunk.

IRODALOM.

— Volt alkalmunk a „Magyar Könyvtár“ két füzetét elolvasni, melyeket Aigner Lajos ad ki Budapesten; az egyik: A boldogság titka, mely az egészséges fentartásról szól, a másik: A lélek tükré, mely az önismeretet tárgyalja. Elmondhatjuk, hogy e kitünően szerkesztett irodalmi vállalat, mely tudományos igazságokat praktikus értékűben népies nyelven ad, elő népközviléget hivatva van hatalmas befolyást gyakorolni. Bővebb méltatására az e sorozatban megjelenő műveknek külön cikkben fogunk még visszatérni. Addig is ajánljuk közönségünk figyelmébe. Egy füzet ára 15 kr.

— „Árpád vezér és szent István király“ című könyvműlapokra nyit megrendelést Halász István előnyösen ismert fővárosi könyv- és műkiadó, ki már a hazai történelemből merített díszes képekkel megnyerte a magyar közönség bizalmát oly annyira, hogy reményünk lehet, mikép vállalatával mindinkább ki fogja szorítani a külföldi selejtes műtermékeket, melyekkel idegen ügynökök gombamódra elárasztják az országot, rontva és ferde irányba terelve a jó ízlést. Az említett két történeti műlap 6³/₄ centimeter nagyságban méltó díszet képezzék minden lakásnak. A műlapok ára egyenkint 2 ft. A megrendelések kiadóhoz (Budapest, VII. kerépesi-út 32. sz. a.) bérmentve intézendők.

— Megjelent ifj. Fahrbach Fülöpöl Táborszky és Parsch kiadóknál egy Lengyelke, mely czime „Früh und spät.“ Ara 75 kr. Ugyanott megjelent „Könyvzapor“, zongorára szerző Szényfi Gyula. Ara 1 ft.

UJDONSÁGOK.

— Lapunk a jövő számmal új meg-nagyobbított alakjában a második évnegyedbe lép. Felhívjuk a t. közönséget, hogy a kik ezen évnegyedre újlag előfizetni óhajtanak, hogy becses megrendeléseiket kiadóhivatallalunkkal mennél előbb tudatni sziveskedjenek.

— A Katona-emléktábla leleplezési ünnepélyének meghatározására a husvétünnep-pek alatt gyűlés fog tartatni, melyen méltóságos Horváth Döme úr is részt veend, ki tudvalevőleg a Katona-szobor létesülése és „Bánk bán“ irodalmi ismertetése körül is legtöbb érdemeket szerzett magának.

— Báró Splényi Ödönné, Blaha Luiza asszony, mint ezt a színházi bizottság elnökéhez intézett levelében sajnálattal tudatja, ez idény alatt már nem látogathatja meg városunkat, — okul hozván fel, hogy Husvétig folyást új darabok, mint a „Mili-mári“ stb. betanulásával van elfoglalva, Husvét utáni időre pedig már Debreczenbe igérkezett. Így a népszínház kedvelt csalóányát ígérete szerint már csak a jövő idényben láthatjuk és hallhatjuk színpadunkon.

— Hymen. Bleyer Frigyes úr Schwarz Vilma k.-a.-nyal e hó 28-án tartja esküvőjét. — Közgyűlés. A város törvényható-

sági bizottsága rendes havi ülését nem mint az tévesen volt írva 22-én, hanem f. hó 29-én tartja a városháza tanástermében.

— Talán nem követünk el indiscretiot, ha e helyen t. olvasóink figyelmét külön felhiva a mai számunkban közölt költeményre, eláruljuk, hogy az a nemzeti színház kitünő drámai művésznője Fáy Szeréna k.-a. tollából ered, ki nemcsak a színpadon szerzett megérdemelt babérjait, hanem a költészet műzsájának csókjától ihletve, nemes érzelmektől áthatott költeményeinek mezei virágaiból is fűz halántékára költői koszorút.

— A sertésbizlalók új gőzmalma megkezdte a látó őrletét. Az őrletési díjjak jutányosak és méltányos azon intézkedés is, hogy a gabonát a malomba és az őrleményt a házakhoz ingyen szállítják.

— Az ujonczozás városunkban és határterületén f. hó 24-én ért véget, összesen soroztatott 254; ebből 144 a rendes, 5 a póttartalékba s 105 a honvédség létszámába.

— Felolvasások. A helybeli főreáltanoda tanári kara által rendezett böjti felolvasások utolsó két száma folyt le f. hó 18-án és 22-én. 18-án Habina János úr „gondolat-törödékek a könyvekről, különösen a regényekről“ című tartalomdús, magvas s életbevágó értekezését olvasta fel szép közönség folytonos figyelmé által kísérve. 22-én Hornyik József úr tartott sikertült felolvasást „a nők helyzetéről a költészetben“, a mint azok a classicus ó-kor, a lovagias középkor és felvilágosodott korszakunk költőinél szerepeltek.

— Meglepetés. Révész Bence ügyvéd urat a nőegylet fardhatlan titkárát névnapja alkalmából a nőegylet választmánya két igen díszes virágtartó vázával lepte meg, melyet Pacsu Mihály né elnöke által négy választmányi tag személyesen nyújtott át.

— Szárnyvasút. Lichtner Dávid és fia, — valamint Weisz Miksa és társa fake-reskedő-zegek a vasútvonalról üzlethelyiségükig vezetett vasúti vágány kiépítése iránti engedélyért folyamodtak városi közönségünk-höz, mely úgy a szerdán tartandó közgyűlésen vár megoldásra.

— Hymen. Folyó hó 22-én tartotta eljegyzését városunkban Gál Gusztáv új-kécskei jegyző Ersek Teréz k.-a.-nyal. Tartós boldogságot kívánunk a fiatal jegyeseknek.

— Folyó hó 24-ike azon ritka napok közé tartozik közéletünkben, mely napon városunk és határterületén egyetlen halálozási eset sem fordult elő.

— A kecskeméti sertésbizlalók gőzmalma részvénytársasága első rendes közgyűlését 1882. évi márczius 26-án d. e. 10 órakor tartja meg saját helyiségében. Vették ezen új gőzmalom első zárszámadását, mely egyenlegül 1682 ft. 10 krral zárul. Mint-hogy működését csak rövid ideje kezdte, remélhető, hogy a nagy költségek ügyes vezetés által rövid időszak alatt visszatérülnek.

— A jövő héten a színi évad befejezéséül négy előadás tartatik, mely utolsó-

csájának helyzetébe, és a különböző lelki indulatokat oly igazán fogta fel és oly hüen érzékíté: hogy igazán, csaknem azt kell mondanunk, hogy Julesa szerepe az ő számára lett teremtvé.

Vessünk rövid áttekintést kiválóbb jeleneteire.

Az első felvonásban a szerelem boldogító hatalma által lekötve, telve van bizalommal az élet és az emberek iránt, mert még egyiket sem ismeri. A művésznő tökéletesen fel tudta ébreszteni a szánalmat Julesa élettapasztalat-lansága iránt, a ki még akkor sem hiszi, hogy kedvese megcsalja, midőn az maga nyilvánítja ezt ki előtte. De midőn a kedves hűtlensége kétségeltelené válik: a megcsalattatás érzetében az iszony és szégyen vérfagyaláló hangján kiált föl.

A második felvonásban, melyben szerelme gyümölcsének fölneveltetését anyjára akarván bizni, azt a ház alakába teszi: az anyai szeretet mély és igaz hangján búcsúzik el tőle. A midőn pedig annak jön kétségbejítő tudatára, hogy gyermekét, kit magánál is jobban szeret, ott kell hagynia, és a midőn: „Isten ved, Isten ved“ kiáltással sirás közt elrohan: zajos tapsokra ragadta a közönséget, a parterre pedig fehérlett a zsebkendőktől.

Legművészeibben azonban mégis azon jelenet volt érzékítő, melyben hogy testvérét a szégyentől megmentse, apjának fölfedezi a saját bűnét.

Megtörve, halvány arczeal és oly szemekkel, melyekben a sötét szemöldök alatt, a hosszú fekete szempillák alól megtört lelkének kinjait olvashattuk ki, térdelt összekulcsolt kezekkel apja lábainál. Hangja nyugodt, hideg volt, ép azért iszonyatos. Keveset szólt, de gyönyörűen játszott akkor, a mikor épen semmit sem szólt. Jajgatott, a mikor hallgatott. Szem- és arcjeztéka, test- és taglejtése, beszélték akkor is, a mikor maga hallgatott.

Szép szerepe és kitünő játéka méltó befejezést nyertek. A leány, a kinek etesabitója élete boldogtalanságának volt okozója, a ki oly sok szenvedésének volt szerzője: e leány hallgat akkor, midőn egy szavával összerombolhatná a csábító egész boldogságát.

„Am hadd viselje hát a fullánkot szívé-

négy előadásra az igazgatóság egy külön bérletet nyit rendkívüli olcsó árakkal. A bérlet eszközését Maár Julia és Bokodyné úrnők voltak szivesek elvállalni, azért kérjük őket a n. é. közönség pártoló figyelmébe ajánlani. Fentnevezett úrnők e végéből Hétfőn és Kedden személyesen teendik tiszteletüket a n. é. közönségnél, s e miatt előadások e napokon nem tartanak. Az igazgatóság végül gondoskodik, hogy ez utolsó négy előadás a színi-irodalom jelesebb — különösen modern — termékei hozassanak színre összevágó előadásban.

— A kecskeméti szegény izr. tanulókat segélyző egyelet zárszámadása szerint 1881-ben kiadott téli ruházatra 143 ft. 41 kr., tankönyvekre 51 ft. 87 kr. Alap-tökeje összesen 201 ft. 51 kr. E kiválóan jótékony egyelet elnöke Keller Lajos, titkára Virányi Ignác, pénztárnoka Hacker Lajos.

— „Monor és Vidéke“ czimvel Monoron új lap indult meg, mely azon vidék érdekeit hathatósan előmozdítani látszik. A lap helyben Tóth Lászlónál nyomatik.

— Necrológ. Podhradzky Lajos m. k. kir. pénzügyi tanácsos, Pest-Pilis-Solt-Kiskunmegye s Kecskemét szab. kir. város adófelügyelője folyó hó 18-án élte 55-ik évében elhunyt. Benne humanus jóakaróját veszté el városunk, ki hazánk függetlenségét harcában mint százados tevékeny részt, s a világi fegyverletétel után Kossuthal bujdosott ki Törökországba. Béke poraira.

— Kinevezés. A belügyminiszter úr ó nagyméltósága a helybeli közigazgatási bizottsághoz a közlekedési érdekek képviselőjeül Válcay Imre kir. főmérnököt nevezte ki.

— A városi hatóság a következő hirdetményt tette közzé: A közutak javítása sürgős szükség levén, a közmunka felhasználása körül a legnagyobb pontosság követeltetik, mi okból értesítetik a lakosság, hogy a kinek 1881-ről vagy az azt megelőző évekről hátralékos közmunka tartozása van, azt még ez év folytán lefizetni, vagy a menyiben úttöltésre kirendeltetik, természetben leszolgálni annyival inkább el ne mulassza, mert ha sem a kitűzött időben munkára meg nem jelen, sem pedig azon időig a váltságdíjat meg nem fizeti: a törvényszabta háromszoros bírság fizetésére fog szorítottatni. Egyalkalommal közhírré tétetik, hogy a hátralékos egyszerű váltságának lefizetése vagy azok természetben leszolgálása csak e folyó év végeig engedtetik meg, azontúl pedig általában a háromszoros bírság fog beszedetni. Kecskemét, 1882. márczius 24. Lestár Péter, polgármester.

— Dr. Thiel Gyula, (kiről azt állítják, hogy nem más, mint volt kir. ügyészünk M. L.) levelet intézett Parragh tanár úrhoz, melyet egész terjedelmében közlünk: New-York, 1882. február 25. Az Európából Amerikába vándorló népek majd mindegyike talál itt honfiából alakított falvakat, sőt városokat, csupán a magyar szóródik itt any-

az előadó művésznék, ha a hely, idő és eslekvéességhez, nemkülönben a túlnyomólag alkalmazott hosszas dialogokhoz épen nem szokott közönségünk ez utóbbi körülményeket nem is venné figyelembe.

Vegyük már most ehhez azt, hogy Fáy Szeréna kisasszony szerepeinek épen azon része által szokott hatni, melyben a szenvedélyek rohamosan törnek elő, és hogy művészetének eszközeit leginkább ott tudja érvényesíteni, a hol egyes szó-k által kell gondolat- és érzelmvilágát föltárni: csak ha mindezeket számba vesszük, fogjuk ama nehézségeket láthatni, melyekkel a művésznőnek megküzdnie kelle; csak akkor fog kellőleg a szerep érzékítése fölötti elragadtatásunk a méltó elismeréssel párosulni...

A fiatal és szép Adélnak hatvan éves férje van (Granville bankár). Keblét a férje iránt érzett magasztos hála-szülte szeretet egészen betölti; nem kívánczik ki el férje oldala mellől, nincsenek vágyai, lelkének nincs titkos ideálja. Csak volt! Akkor még Granville nem volt férje. De e volt ideál — így hiszi ezt Adél — gyalázatosan megcsalta őt. „Mind-den ismét felderül...“ kezdetű gyönyörű monologban mondja, hogy utálja a „lealézott színeskedőt“ és elhatározza, hogy férjének elbeszéli első szerelme történetét. Ez elbeszélésben a művésznő az őszinteség, naivitas, rajongás, gyűlölet és keserv érzeményeit remekül színezi.

A II. felvonásban Adél megtudja, hogy szívének egykori bálványá hű maradt hozzá. A művésznő a gyűlölet és utálat hatalmas kifejezésével veté Arthur szemére, hogy aranyával akarta lenyügözni, hogy csak mint kéjenc szerette őt. Erre a legjobban érzékített jelenetek egyike következék. Arthur az ellenkezőt bizonyítja Adélnak, és a midőn ez hűségéről mindinkább és inkább meggyőződik: úgy volt a művésznő hangjában, szavaiban, mozdulataiban is feltüntetve a fokról-fokra növekedő iszonyú fájdalom.

„Lehetetlen, oh lehetetlen“, így szólt először a csalatkozás keserű hangján, de melyhez még a kétség árnyéka hozzá fért.

„Oh, pokolbeli kin“, kiált föl kissé to-

vább az önvádtól sujtva, midőn kedvesének hűsége jobban-jobban bebizonyul.

„Ah, kimélj az Istenért, kimélj meg“, szól végre majdnem megsemmisülve, midőn Arthur hűsége egészen világossá lesz előtte.

E párbeszédétől kezdve Adél nyugalma oda van. A férje iránti kötelesség és az Arthur iránti szerelem vívnak innen fogva kemény tusát. E tusa feltüntetése a művésznő részéről nagy tanulmányozás eredménye volt és kitünően sikerült. A szavak, melyeket Arthurnak mondott, midőn ez el akarja szöktetni: „Kelj föl s emelkedjél a hit ereje által... légy állhatatos férfiként... emelkedjél fel a porból... váljunk el barátságban... Ha ezt teheted, férfi vagy s örökké tudlak szeretni“: e szavak, bár az erély hangjának színével bírtak, mégis érezte a szemlélő, hogy az önmegtartadás és kötelességsugallta keserű szavak voltak azok.

A III. felvonásban azon jelenet, melyben férje és Arthur közé rohan, hogy párbajukat megakadályozza, remekül volt adva.

Akkor pedig, midőn lényében majdnem megsemmisülve, hálószobájába vonul és fájdalomtól elmompult, kisérteties hangon szólt: „Jó éjt, jó éjt atyám“: művészetének teljes magaslatára emelkedett.

Még egyszer látjuk őt, midőn balsejteltől tűzve Arthur hangjára éji kontérsében berohan és Arthurt halva látván, velőt rázón sikoltja: „Segíts Istenem! Ő meghal! Arthur, kedves Arthurom! Hisz én szeretlek, nálad akarok maradni“.

E szavakkal Arthur lábainál halva rogy össze. Maga a meghalás alakításának leggyönyö-gőbb része volt.

A művésznő második fellépésében nem kevésbé tüntette ki művészetének fényoldalait, mint az elsőben. Sőt a mennyiben Szigligeti „Lelencz“-e szép tendenciájánál és kitünő concepiójánál fogva túlszárnyalja a Hugó Károly darabját: jobban is hatott a második estén, mint az elsőn, és még zajosabb tapsokra ragadta a szépszámú közönséget.

Szerepét annyira átértette és átértette, annyira beletudta magát képzelné a költő Jul-

ben; hadd becsülje, tisztelje a világ, hadd hordjam én a szegényt, e titok velem száll a sirba, én a csábító nem nevezem meg soha“, így szól az egyszerűség, a fenség hangján.

Kell-e e tettnél szebb tett, kell-e ez alakításnál méltóbb alakítás?!

Harmadik fellépéséről nem szólhatunk oly elismeréssel, mint az első kettőről. Lehet, hogy a kisasszony nem lévén szokva három egymásután következő estén játszani, ki volt fáradva és ez okozta alakításának hibáit; az is meglehet, hogy a szemlélőknek illuzióját a nagyrészen kontár környezet, a diszteléség netovábbját elért decoratio és a számos lényeges kihagyás megrontván: nem volt képes a kisasszony művészetét teljesen élvezni: ez mind meglehet. De elvitáztatlanul igaz az is, hogy a kisasszony művészetének arnyoldalai Melinda alakításában szembetűnők voltak.

A kisasszony — mint mindenkor — remekül szavalt, de beleképzelni magát szerepébe nem igen tudta. A híres Rachelről beszélik, hogy föllépése előtt egy-két órával öltözőjébe vonult és azon costumeban, melyben fellépendő vala, szavalt el szerepét, hogy a színpadra lépve egészen annak képzelje magát, a kit személyesített.

A kisasszony ez este távol állt ettől! Szerelme legszívesebb helyein is maradt ideje ruháját igazítani, haját megsimítani stb. Túlzás által vélt hatást elérhetni, de feledni látszott, hogy ez a művészet rovására történik. Legszembetűnőbb volt ez az örülesi jelenetekben észrevehető.

És bár voltak jelenetek, melyeket művészig érzékített és melyekben nagy hatást idézett elő: mi mégis sajnálatunkat fejezzük ki, hogy mint pályájának úgyszólván kezdetén álló művésznő Melindának, tehát a legtöbb tanulmányozást kívánó és legnehezebben előadható női szerepek érzékítésének egyikével próbálkozott meg.

A mi természetesen mit sem von le többi alakításainak sikeréből, a miért azonban bizony-nal nem szűnik meg üdvözölni őt, mint hazai színészetünk egyik kiváló alakját és az Adél és Julesa alakításaiért kiáltani, hogy:

Plaudite! Candadi Samuel.

nyira szét, hogy nyomaira is alig akadni többé, később elangolosodik, vagy a németek és dánok közé olvad be. Hogy ezentúl a kivándorló magyar ember a magyar nyelvvel is kijöhessen, hogy honfitársai között telepedhessék, hogy gyermekeiket a tiszta magyar községben szabad magyarrá nevelhesse, s hogy később az elszaporodó magyar falvak folytán a magyar nép Amerikában mintegy a közügyekbe befolyással bíró nemzetiségül elismertessék, egy társulat van alakulóban, melynek tagjai nagy birtokokkal rendelkeznek Amerika azon vidékén, hol már a földmívelés meglehetősen virágzásnak indult, úgy hogy a szorgalmas gazdák rövid idő alatt, miután semmi adót nem fizetnek, könnyen meggazdagodhatnak. Felkérem tehát mindazokat, kik ez év végén, vagy a következő években kivándorolni és olesó birtokot szerezni óhajtanak, hogy forduljanak levélileg hozzám, mint a fentérintett társulat megbízottjához, ki egyébként is a kivándorlás minden apróbb körülményeire nézve a legjobb felvilágosítás és útbaigazítással szolgálhatok, és közöljék velem mielőbb szándékukat. Megjegyzem, hogy minél többen lesznek a jelentkezők, a földeket annál olcsóbbakká lehet tenni, így reménylünk a legjobb föld holdját 20—25 forintért adhatni. Együttal sziveskedjék mindenki a levelezési költségekre egyszer mindenkorra legelső leveléhez 3 forintot mellékelni. Dr. Thiel Gyula, New-York City, Prince Street, 141.

— Meghaltak f. hó 18-tól 23-ig: 18-ikán: Biró Lajos leánya Terézia 2 hónapos, görög; Szabó László halvaszületett fia; Horváth Imre leánya Erzsébet 2 hetes, veszületett gyengeség; Horváth Antal leánya Terézia 15 éves, sorvadás; Selyem József nős gazdálkodó 64 éves, gümőkór; K. Balogh József városi szegény 72 éves; végegyengülés; 19-ikén: Virágh Terézia törvénytelen fia Elek 1 éves, fogzási görög; Kiss József leánya Eszter 6 hónapos, görög; Csordás Lidia törvénytelen leánya Mária 7 éves, agylob; Gál János nős téglás 41 éves, tüdőlob; 20-ikén: Szili István halvaszületett fia; Tormási László nős városi szegény 90 éves, végegyengülés; Kalmár Mária öz. Palkai Jánosné 68 éves, végegyengülés; Csorba János halvaszületett leánya; Szabó Sándor leánya Zsuzsanna 7 hónapos, görög; Sándor Mihály fia Mihály 13 hónapos, torokgyík; 21-ikén: Sutus Lajos fia Lajos 5 hetes, görög; Sváb Kovács Sándor nős földbirtokos 46 éves, gümőkór; Faragó László halvaszületett leánya; Kozma Gergely fia János 10 hónapos, fogzási görög; 22-ikén: Néhai Bubori Julianna törvénytelen fia János 7 hetes, sorvadás; Botos Sándor nős juhász 77 éves, aggkór; Menyhért János nős cigányzenész 26 éves, gümőkór; 23-ikén: Kuczik István halvaszületett leánya; Dormán Judith aggszű városi szegény 57 éves; Beke István nős eszmadia iparos 47 éves, gümőkór; Zsili Franciska törvénytelen fia Béla 5 hónapos, bélhurut.

PAPIRSZELETEK.

Egy öngyilkos beleugrott a vízbe s hogy magáról az öngyilkosság gyanúját elhárítsa, a parton hagyta névjegyet e fölirattal: „Csak fürdeni akartam!”

Egy kaszinóban néhány tagnak az a rossz szokása volt, hogy félnapig is eltartottak kezükben egy újságot. Ez okból az elnök ilyen figyelmeztetést ragasztott ki: Kértem azon urak, a kik csak most tanulnak olvasni, hogy a tegnapi újságokat használják!”

Elnök: — Hogy van az, hogy a nős hivatalnokok sokkal szorgalmasabbak, mint a nőtlének.

Igazgató: — Kérem az igen egyszerű. Oda haza nők mellett ki nem tarthatják, kávéháza járnai pénzök nincs, tehát kénytelenek a hivatalban tartozkodni.

A kis Laczika először volt életében templomban. A pap épen hivat hordta le keményen erkölcselenségeik miatt a szószékéről dühös gesztikulációk közt. A kis fiú nem tudta mire vélni a pap szándékát, egyszer csak megszólal:

— Ugyan kedves mama, mért nem eresztik hát ki azt a bacsit abból a nagy skatulyából, hiszen azért olyan haragos!

APRÓSÁGOK.

— No barátom, ha már kéjutazást teszsz a hegyek közt, remélem elláttad magadat üveggel, hogy a gyönyörű kilátásokat élvezhessed?

— Üveggel elláttam magam, csak azt nem tudom, kapok-e bele mindenhol bort.

Az apa vett magának új öltözetet.
— Nos, hogy tetszik az új szövet? — kérde a fiától.

A fiú viszájára hajta nézegeti a kabátot.
— Hát miért nézed a viszáját, te ostoba? — rivall rá az apa.

— Ugyis csak akkor lesz az enyém — mondja a fiú — ha már meg kell fordítani.

Egy természetes úri ember felmászott a toronyba, hogy a szép kilátást élvezze. Alig néz körül s alig fújja ki magát, megpillantja, hogy egy úr a torony alján erősen int neki, hogy jöjjön le. A természetes úr gondolva, hogy ennek különös oka van öt lehevni, hanyatt-homlok rohan le s alig lihegve kérde az öt lehívótól:

— Mi—mi tet—szik —!
— Hát kérem csak azt akarom kérdezni, érdemes-e felmenni a kilátásért a toronyba? Tableaux!

Legújabb párbajvivási mód. Egy olasz lap szerkesztője a következő levelet kapta: „Uram! Oly gazemberhez, mint ön, nem küldenek segédeket — ezennel pofon vágom önt. Más szándékom nem volt. Ön tehát pofon van vágva. Köszönje meg, hogy nem botot használtam“. A szerkesztő erre így válaszolt: „Hasonlíthatatlan ellenfél! Kivánságához képest fogadja köszönetemet, hogy verés helyett írásbeli pofont küldött. Ön írásbelileg felpofozott, én ugyancsak íly úton hat revolver golyót lövök önnek fejébe és így ön meghalt. Tekintse magát halottnak, ha az utolsó sort elolvasta. Tiszteltetem holttestét!”

— Adj' Isten egészségére — kiált a parasztfü atyjának.

— Bolond, hiszen nem prüszenttettem, csak köhögtem!

— No hát akkor ne adj' Isten egészségére!

Szerencsétlen egy ember volt az öreg Áron. Akár mibe kezdett, mindenbe belenyert, mint Bertók a csikba. Végre aztán így fohászkozott fel:

— No már az igaz, pechvogel vagyok! Tudom, ha kalapos lettem volna, nem teremt az Ur Isten az embereknek — fejét!

Egy német és egy angol vitatkoztak nemzeteki finomságáról. Az utóbbi mondá végül:

— A legfinomabb nemzet az angol; a ki pedig nem hiszi, azt úgy nyakon teremtem, hogy egyik szemé a másikat veri ki!

Egy öreg úr beszéli, hogy Ádám és Éva voltak a legboldogabb házaspár a világon. Ádámnak nem volt házibarátja, Évának pedig napamasszonya.

Orvos: (a beteg nejehez) Férje ábrándozik, félre beszél, — aggasztó jelenség.

Nő: Ah orvos úr, — ez nem lehet aggasztó, — hiszen mikor egészségem sem beszélt okosabban!

Egy férjet, ki a modern szerelem hajóján vitorlázott be a házasság csendes kikötőjébe, kérdezték barátai: hogy hol fogja tölteni a nyarat.

— Én a városban maradok, hanem nőmet üdülésem végett furdőre küldöm.

A lelkész nagyon szép beszédet tartott az alamiznaadásról és jótékonyaságról. Nagy volt a hatás, még a vén gazdag fősvény, zsugori uram is könyezett s a prédikáció végén így kiáltott fel: Megható beszéd! Valóban kedve jön utána az embernek — koldulni.

A szigorló orvost a robbanások által okozott sértésekről kérdezték.

— Mit csinál ön, ha egy ember explozió folytán a légbe röpítették? — kérde a censor.

— Hát kérem megvárom mig visszaér a földre, — volt a válasz.

Valaki megszólítja egyik barátját:

— Légy oly jó, adj kölcsön 100 frtot.

— Biz én nem adok, mert nem beszél-tél őszintén.

— Hogyan?

— Ugy kellett volna kérned: „Légy oly ostoba, adj kölcsön 100 forintot“.

Szép vasárnap délután esinosan felöltözve sétál a favágó lánya a sugárúton. Egy ifjúnak feltűnik s utána menve kérdezi a többek közt:

— Mi a kegyed atyja?

Persze a díszesen öltözött hölgynek derogált volna azt mondani, hogy favágó, hanem így felelt:

— Tüzelőanyag széttagolási tényező.

Feljön a vidéki Pestre és egy vendég-löbe betérve, ott a pinczér erősen megnagy-ságolja.

— Ne nagyságoljon, nem illet az meg engem — szerénykedik a vidéki.

— Kérem, ezt a czimet most minden lump fráternek megadjuk — udvariaskodott a pinczér.

ÜZLET.

A bánáti tengeri ára nem mutat nagy változást. Jó minőségű nálunk kelendő. Számos ajánlatok érkeznek Oláhországból.

A sertésüzlet kevés élénkséget mutat. Készlet nincs, de a külföld se fedezi szükségletét nálunk; ve-vőink majdnem kizárólag a bécsiék. Április és május hónapokra kilátás jó.

A nagyváradi sertésállományok az ottani vasúti pénztárnok csökönössége miatt, wagononként 15 frttal drágábban számtattak Kecskemétiig, amennyiben nem darabaszra, hanem a kocsiaromány tarifája szerint vétettek föl. Ez oly igazságtalanság, melyet eltérni lehetetlen és elvárjuk a helybeli államfőnök úrtól, hogy ez iránt hivatalból jelentést teend. Megjegyezzük e helyen, hogy a forgalom ily megnéhezi-

tése, nem is említve az úzletre való káros visszahatását, a vasutaknak is legkevésbé válhatik előnyére.

Sertésvásári jelentése

az első magyar sertésüzlet és kölcsönölő-legező részvénytársulatnak.

Budapest-Kőbánya, márcz. 24.

A mult heti forgalomhoz képest minden nevezetesebb változás nélkül bonyolítottak le e heten az üzletek. Valamennyi élénkséget okoztak a Nagy-Váradról hozott sovány sertések, melyek a leeresztésnél megtekintettek, megittáltak és általában drágáknak találtak.

Heti átlagárak: magyar vál. árú 240—280 kg. nehéz 63%—64 kr., 180—220 kg. nehéz 62—63 kr., öreg 300 kg. túli 59—60 kr.; vidéki sertés 60—62 kr. Transitóban: szerbiai 59—61 kr.; romániai 57—59 kr.; tükség 55—57 kr. tiszta klggrammonként.

Előszárazak: tengeri bánáti 7 frt. 45 kr.; román 7 frt. 45 kr.; árpa 7 frt. 70 kr.

Helyi állomány: márcz. 17. maradt 64,418 db.

Felhajítás: alvidékről kövér	3420 db.	
„ „ „ „ sovány	2020 „	
Szerbiából	1327 „	
Romániából	230 „	
m. államvasúttal kövér	275 „	
„ „ „ „ sovány	10,322 „	
budai vámoknál	150 „	17,744 „
		82,162 db.

Ethajítás: Felvidékre	380 db.
Bécsbe (m. h. 226 db.)	1924 „
Csehországba	366 „
Bodenbachon át	1073 „
Ruttán át	88 „
Felmethonba	— „
Budapesti fogyasztás	2529 „
Külfelki	100 „
Kőbányai szalonnások	— „
magyar államvasút	142 „
	6,602 db.

Marad állomány: 75,560 db.

A részvény-szállásokban 12,055 db. van elhelyezve.

Az egész. és transito száll. ban 17/III. maradt 9,019 db.

Hozzá jött romániai
 230 db. |

„ szerbiai
 1327 „ |

Összesen:
 10,576 db. |

Elhajtatott:
 1,166 „ |

Marad állomány:
 9,410 db. |

és pedig 3134 db. szerbiai, 6276 db. romániai.

Az egészségi vizsgálatnál január 1-től máig 675 db. a fogyasztás alól kivonattott és technikai czélokra feldolgoztatott.

Bécsi vásár: 21/III. Felhajítás 3709 db.; köztük 1798 darab orosz-lyengyel. Üzlet meglehetősen élénk: nehezek 57—58 frt., középhezek 55—56 frt., orosz-lyengyel sülők 40—46 frt. 100 klg. elevensúly.

Piaci árjegyzék.

Tiszta búza métermázsánként	11.40 krtól	11.80 krig.
Kétszer	9.50	10.—
Rozs	7.80	8.—
Árpa	7.50	8.—
Zab	7.80	8.10
Tengeri	6.60	6.80
Köles	6.—	6.50
Krumpli	2.60	3.40

HIRDETÉSEK.

Befektetési és üzérkedési vásárlásokat

a szabad üzérkedés, csoportosítás és díjzletek mindenféle kombinációiban, ismert soliditás és megbízhatósággal teljesít az eredeti árfolyamok szerint az osztrák-magyar birodalomban egyedül irányadó

Bécsi börzén

a „Leitha“-féle (Halmi) bankház Bécsben, Schottenring 15. sz. a. — Szakszerű, gyors és biztos távirati tudósítással, a pénzügyi és sorshúzási „Leitha“ lap mutatóványzával, továbbá tartalomdús rőpiratokkal (az összes európai sorshúzási tervek, befektetések megvilágítása, üzérkedési módok és papírok stb.) bérmentve és ingyen szolgál. 45 (8—1)

Hirdetés.

A helybeli „Alhawa-Weachwa“, szeretet és testvériség egylete rendes évi közgyűlését ápril 9-én d. e. 10 órakor a szokott helyiségen fogja tartani, melyre az egylet t. tagjai oly figyelmeztetéssel meghívattak, hogy netalán indítványokat rendszeres tárgyalás végett az alapszabályok 17. § értelmében az elnökséghez beterjesztési sziveskedjenek.

Kelt Kecskeméten, 1882. évi márczius hó 20-án. 46 (1—1)

Kecskeméti Herz, elnök.

Hirdetmény.

Az általunk jelenleg hasznobérelt üzlet-helyiséget f. évi április 24-ikéig odahagyni kényszerítve lévén, az összes épületfa-készletünket

végeiadásra

bocsátjuk és ez által a t. cz. közönségnek alkalmat nyújtunk ebeli szükségletét nálunk jóval

leszállított áron

fedezhetni. Tisztelettel

31 (0—5) Lichtner Dávid és fia.

Vasúti menetrend.

Felfelé Budapestnek:

2-ik sz. f.-v. ér.	4 6. 57 p. ind.	4 6. 59 p. reg.
6-ik „ sz.-v. „	5 „ 34 „ „	5 „ 38 „ „
352-ik „ v.-v. „	11 „ — „ „	11 „ 40 „ „ délb.
8-ik „ sz.-v. „	5 „ 18 „ „	5 „ 26 „ „ d. u.

Lefelé Szegednek:

7-ik sz. sz.-v. ér.	9 6. 55 p. ind.	10 6. 01 p. d. e.
251-ik „ v.-v. „	12 „ 49 „ „	1 „ 29 „ „ délb.
5-ik „ sz.-v. „	9 „ 43 „ „	9 „ 50 „ „ este.
1-ső „ f.-v. „	12 „ 10 „ „	12 „ 12 „ „ éjjel.

Szerkesztői üzenetek.

F. Sz. k. a. Budapest. Fogadja költeményeiket őszinte hódolatunkat, de engedje meggyeoznünk, hogy „ebből ennyi nem elég.“

A. G. úrnak Budapest. Szives küldeményét vettük. Fővárosi levelek helyett rövid novellákat kérünk inkább. Költeményeit sorra keritjük.

Fent virrasztom az éjjeket. Jobb volna ha kialakná magát.

Nem kell nekem. Nekünk se kell.
B. R. úrnak Győrben. Lantod húrja tán elszakadt?

K. K. úrnak Helyben. Ujabbakat kérünk.
F. Zs. úrnak Helyben. Folytassa.

Felölös szerkesztő: PEKETE JOZSEF.

(X) Rendkívüli fontos mellajok és makacs köhögésben szenvedők részére az orvosok által eddig legjobbnak elismert és meglepő sikertől koronázott gyógyszer, (a gümőkór minden fokában gégehurut, idült köhögés vagy rekedtségnél) a Dr. Miller-féle mohnövényedv. A szenvedő emberiség ezen szerben a melre nézve rendkívül becses eszközt bír, melynek biztos gyógyereje nézve feltűnő bizonyíték rejlik abban, hogy fennállásának rövid ideje alatt, dacára a számtalan, fennen dicsért és ajánlott szerreknél, magának minden felé út nyitott. Eredeti téglékben van gyármekek és felnöttek számára. Egy téglé ára használati utasítással együtt 50 kr. Kecskeméten valódi minőségben egyedül Bóka Zsigmond fűszer-kereskedésben, Szegeden Gözner K. m. k. lotto-üzletében, Budapestben Edeskyty L. m. k. udvari ásványviz-szállítónál kapható. (14—5)

MATTONI-féle

BUDAI KIRÁLY

KESERÜFORRÁSOK

Deák Ferencz-forrás, Hunyady Mátyás-forrás, Szt.-István-forrás, Gróf Széchenyi István-forrás

Mattoni és Wille, Budapest.

Kapható minden gyógyszerárban és ásványviz-kereskedésben.

36 (15—5)

Hirdetmény.

Néhai Pacsu Gergely örökösei tulajdonához tartozó: borbási 115 e. h. föld, 2-ik tizedben levő ház, öreghegyi szőlő és veteményföld, Ballószegben és Sarkásban két-két darab erdő szabadkézből eladó.

Pacsu Mihály.

41 (3—2)

HIRDETÉS.

Néhai Bódogh Lajos hagyatékához tartozó 2-ik tizedben levő ház folyó évi Szt.-György naptól egy évre, bérbe adandó

Értesítést ad

Pacsu Mihály,

44 (3—2)

zár gondnok.

Hasznos tudnivaló.

Ezennel tudomására hozom a nagyérdemű közönségnek, hogy mindennemű **szücsmunkák** és **téli ruhaneműk** mely ellen gondozását a nyári idoszakra felelősség mellett, mérsékelt fizetésért — f. évi ápril 1-től kezdve — elfogadom.

A n. é. közönség szives pártfogását kérve, maradjok tisztelettel

Kecskemét, 1882. márczius hóban

Rankov József,

48 (1—1)

németszűcs.

Lakásom: Budai-nagy-úteza 40. sz.